

# Les Falles

24835

30  
séntims





# LES FALLES

Suplement al número 245 de LA CHALA

## MILACRES DE SAN JOSEP

—¡Adeu, Salvoret!  
 —¡Adeu, Monolet! ¿Aon vas?  
 —No te ho pots figurar. M' en vaig a per la novia, a vore si li peguem la volta a les falles.  
 —¡Pero che! ¿Aixó desde cuánt? ¿Tú no has dit siesentes voltes que ninguna xica te vol por lo lleig qu' eres?  
 —Asó ha segut un milacre de San Josep.  
 —¿Qué?  
 —Com te ho conte. ¿Tú no coneixerás a Pepica la pentinaora, veritat; filla del sabater de baix de ma casa; una que té els morrets prims com les torrentines, i tot lo demés mantecoret i tendre? Pues eixa es. I lo més jocant es que fon ella la que me parlá a mí. Baixava jo de ma casa l' atre dia, i com tinc este génit tan xirigotero, vaig i li dic: "Pepiqueta, enguany qué vols que 't regale?"  
 —Lo que jo vullé tú no 'm podrás regalar. —Demana cara o culó, li dic amostantli un xavo. —No, en formalitat, a vore si hu adivines. —Tú lo que vols es un novio. Un pollo pera de pantalons asinaguats, que sapia ballar el Charlestón, ¿no? I ella, mirantme molt seria, diu: —Jo sí que volguera que 'm regalares un novio, pero com tú, treballaor, honrat, que no siga postinero, ni tinga una peseta, pero que tinga eixa alegría que tú tens i que a mí tant me falta. Me quedí més parat que si m' haguera tirat una escopinyá en un ull. Pero, vine así—li diguí—que tú, a pesar de ser tan garçón, eres més inosent que una tasa de poleo. ¿A tú te pareix que la meua cara se pot donar com a regal? Grandota, negra, ratá, i en una boca més gran qu' el busó vell. —Pues presisament com la teua la volguera jo. Grandota, negra i ratá. —¿Pa qué? ¿Pa garbellarli l' arròç a ta mare? —No; per a estimarla com se mereix. —Xica, ¿tú parles en formalitat? —Sí, Manolo. Be saps

que jo, filla d' este sigle, tinc totes les frivolitats, totes les complicacions i totes les anomalies que 'l sigle porta. —Aixó sí que es de veres. Perque hasta te tallares aquella mata de monyo que era un tesor. —Jo me fumetje els ulls per a ferlos més sensuats, i adopte postures per a fer més simpática lá meua figureta; pero soc molt desgrasiá, Manolo. Un pollo pera d' eixos que dies avans, fon novio meu. ¡Pero quin novio! Chulo, indecent, gos, inútil. No 'm fea més que proposicions indecoroses. ¡Sort que no caiguí! Pero li vaig prométer a San Josep que, per a

redimirme, buscaria un home ben lleig i li donaria el meu cor. —Che, che; escolta, Pepiqueta. Es que jo, lleig i tot, no me cambie per un atre. I si t' has figurat pèndrem el pel, *auca l' ala*, que tú no m' agrades per a pentinaora. No sé qué fon més pronte, si el meu despresi o el esclat del seu plor, tan tendre, tan verdader, que no ductí de la seua sinseritat, i li diguí: —¡Pepiqueta! ¡Pepiqueta! ¿Pero es de veres que me vols? —¡Més que a la meua vida! I sinçe mirar que son pare había eixit als plors de sa filla, li peguí un bes que m' enduguí la última pintura de la

### Día de falles

Tots els anys, en este dia, dia joyós i rialler, reblix món cor d' alegría eixa loca algarabía que va solta p' el carrer.

Cuant apenes ix el sol, en el carrer me vorás; pero m' entra el formigol en quant me pega en el nas l' auloreta del bunyol.

Empapat en el ambient de traques, música i gent que respira simpatía, vaig a la bunyolería a per "mitja" en aigua-ardent.

I allá está la bunyolera tirant pasta a la caldera i en el palet menejant, en eixa gracia hegicera de les dones de Llevant.

I tal es la dona esta, qui en sa mirá seductora, sempre viva, sempre llesta, ¡vestida de llauradora pareix Reina de la Festa!

Veig la música pasar en son alegre sonar, i en quant el soroll amaina, oixe el típic repicar del "tabalet i donsaina".

I pasa la Comisió un poc alterá de polsè, i es perqu' en la reunió hía qui porta un "canyamó" com de: "rejúplamelcolse"...

El matí—de bronce—estalla, en optimisme complet, i allí veig a la gicalla que va gillant per la falla: "Deu céntims val el llibret".

I com ya tantes vegades la falla torne a mirar, i me solen encoixar; que si es perden cent jafaes, les cent me sole encontrar.

Encá que me solen fer més d' una volta "calig", ¡ni piule! ¡Igual té que ser! Yo disfrute anant p' el mig en la falla del carrer.

I no sé lo que me pasa, que toté a casa de nit. ¡El carrer pareix ma casa!... I es qu' un mateix esperit valensiá a tots nos abraça.

I quant la falla está ya de la nit cremant ses malles, el meu cor ardent está... en eixe goig de les falles ¡d' este poble valenciá!...

JESUS MORANTE

seua boza. I ella, mirantme esta cara que tinc de llauro, me digué: —Manolo, ja que asó ha segut un milacre de San Josep, te promet cremarme en les falles per a renáixer a la vida que tú sempre has vixcut... ¿Qué t' ha paregut, Salvoret? Estic més content que si m' haguera eixit la Lotería. Entre asó i este ambient de festa nostra, tan valensiana, estic mig gábia. Adeu, vaig a ferme uns bunyolets en companyia de la meua novia...

—¡Adeu, Manolo! Sempre serás l' home més fells que jo he conegut.

SALVADOR VERDEGUER



## LES FALLES DE SEN JUSEP

Repetir en este artícul (u lo que siga) el oriche de les falles, ahon tant s' ha escrit sobre este tema en prósa i en vers, me pareix qu' es voler donar próba de una erudisió, que a part de que no poseixe, en este cas resultaria ridícula. Pero si este punt el deixe en lo tinter, vaig a tocarne un atre, que moltes voltes, moltes, m' ha indignat sobre manera, sent el cas en que me vaig a ocupar, motiu per a que este any no hiacha falla en lo meu carrer.

Yo cree que aixina com se nesesita vocasió per a ser capellá, torero u mestre d' escola, no 'n fa falta menos per a ser fallero, o més ben dit, individuó que perteneix a una comisió de falla.

¡Caballers! Se nesesita pasensia y afisió pa sufrir les impertinensies que exichix el càrrec, i en el consepste que molta chent té a este siutadà.

Bo será que antes que pase avant, al tratar dels inconvenients que repórta esta difísil misió, advertitxa al lèctor (que pot ser maliciós) que yo no he segut may fallero, ni que este escrit tinga per misió el pegar una *insensá* als interessats; el primer cas es negatiu, perque han de saber vostés que a mí m' agrá molt poc fer faena, i asó sempre ne du, i en según terme, no hia tal perque sé qu' el mon está ple de desagraits.

Desde la recaudasió a domisili dels que s' han apuntat pa la falla, hasta que la última purna pert el seu brillo en la nit del 19 de Mars, hia un any de preocupasió, en la que los miembros posen a contribusió el esfors individual. ¿I encara hia qui critica el que al dumenche siguint de la cremá de les falles, les Comisions s' en vachen de paella?

¡Home per l' amor de Deu! Si el pintor, i el mañá, i el fuster, i el sabater... han pasat dies i nits descuidant la sehua profesió, i cuidant dels mil detalls que la falla imposa, i hasta achudant al artista, asó si no son ells mateix que la fan.

Que la lisenxia del Achuntament...

Que la baixá de la llum...

Que hia un ninot que según han dit li té una retirá a Romanones, i la autoritat no permetix la plantá de la falla si no lleven aquella figura...

Que la música de Benipolla no vol fer el pasacalle si no li donen deu duros més... i en fi, contrarietats de última hora difísils de remediar, que ¿pa qué apuntarles?

No falta may, per a sarcasme del qu' ha treballat com un indio, el comentari insidiós, del vehinat, moltes voltes fet en castellá, d' eixe d' a quatre aguiletes la pesa.

Si Visantico el de la Ratá, que va ser de la comisió, se fa un parell de botes; doña Paquita, la del número 8, que s' apunta per una aguileta cada semana, en dret a que li toquen la música a la porta de sa casa, li canten albaes i a tindre banderetes, diu confidensialment a un' atra vehina:—¿No se lo desía, doña Virginia, ya va saliendo lo de la falla; pos si han recogido mucho y... total qu' han hecho?

¿Que el president s' ha fet un trache, si a ma be

a pagar a plasos? Ironies sangrientes hasta dels amigachos.

Yo no negaré que s' hacha fet algún atraco en este asunt de les falles; sorprenent la bona fe dels vehins, se n' han fet, pero no en la abundancia que la malicia de la chent creu. Conec, en cambi, mols casos, en que els falleros s' han pillat els dits, com se sol dir, i al final de la correguda, han tingut que desembolsar, entre tots, un número respectable de pesetes.

I la mehua opinió particular, com a valensiá, es que debem fer la vista grossa a lo de la paella, a cambi de que cada any se planten més falles i se manifeste més pletóric el ait inagotable d' esta terra benehida.

RICARDO VALERO

### Bunyols calentets

En una falla s' achuntan totes les Belles Arts. Música, pintura, escultura, poesia... I si molt m' apuren, el art de fer bunyols.

El últim que s' aprofita de la falla es el pobre vigilant. La nit de la cremá té calefacció sentral hasta l' hora de retiro.

Sen Jusep va ser el primer entrenaor de fútbol. Feu capitá del equipo infantil al "Niño de la Bola".

Cuidem amorosament de les sendres de les falles. Son els restos venerables de la tradisió que millor representa el caràcter humoristic del poble valensiá. Además, que se sol trovar entre elles alguna dobleta de les que els nostres antepasats amagaven en els mobles qu' hara tirem, inservibles, a la falla.

MANUEL ANTON

## DELS LLIBRETS DE FALLA

Antes era yo carliste, en después republicá, ' més tart me fu socialista, ara soc bolcheviquiste, que es lo que en més moda está.

Es cosa que no s' extraña, pues el mudar de pelache ca temporá com de trache son cosas d' así d' España.

Un valensiá se moría d' un agut desmenchament; li feren un allipebre y va sanar al moment.

La buñolera Rosario té una ventacha molt gran: que els buñols no volen sucre habent ixit de ses mans.

¡En l' Academia del quinse tenen unes pretensions! ¡A conte de banderetes mos han demanat pendóns!

Fa ya temps que Roc Martí A la sogra la té odiá; La cosa remey té hui: La porta a la falla y Als dos minuts, socarrá.

"Es un home llorechat", m' han dit de Pepico Amat. Lo que ara falta saber es si el llorer l' ha alcansat per poeta o buñoler.

Eres viva com la purna, y eres com la flama ardenta, y eres fina com el fum, y eres com la sendra, neta.

Encara que no ho cregau, el barber es l' estudiant millor del mon, perque trau la carrera en un instant.



# LA PLANTÁ DE LA FALLA O PEPICO YA TÉ NOVIA

Estem en la nit del 17 de Mars; son cap a les nou de la nit. Tots els components de la Chunta Directiva están sitats en casa del president per a sopar en reunionóta i después mampendre la plantá. En casa del president están la dona i les filles més marechaes que un allioli. La una prepara les ensalaes; l' atra está al cuidao dels fesols; la dona parant la taula, i el president donant órdenes.

Poc se fan d' esperar els directius. Ara dos, en acabant tres, tots van aplegant en el soparet baix del bras.

Ya tot preparat, s' ou la veu del president, que diu: "Caballers: tot lo mon a sopar." Mig menut no ha transcurrit cuan tots están ya en la taula. En seguida apareixen les chicones en dos fonts de fesols, que un volantiner no les botaría. "¡Vinga, a sopar!", chilla el president. "Cuan s' asente l' ama", contesta el cobraor. "Per nosatros no heu fasa". diu l' ama. "¡Que s' asenten, que s' asenten!", diu un atre. Per fi les fan asentar. Ya tots en taula, van fentlos forat als plats dels fesols.

Pepico, el més chove de tota la Directiva, estaba locament enamorat de Pepica, la filla del president, i eixa nit, que la sort pareixia protechirlo, feu que se li asentara al costat, lo que li doná lloc a entaular la conversació qu' ell tant desichaba. En bromes i més bromes, acabá el sopar en més alegría que l' escomensaren, perque el vi i els licors els aumentaren l' alegría qu' ells ya de sí portaben.

Se feren les dotse de la nit y aparegué el artista que feu la falla, en compañía dels seus treballaors, provists de les ferramentes corresponents; venien a acabar la seua obra: plantar la falla. Seguidament, tots s' alsaren de la taula, posantse a les órdenes del artista, qui manaba a cada ú una cosa. Uns traïen ninots, atres preparaben les llums, atres, en uns perpals, anaben arrancant els adoquins qu' el artista marcá.

Pepico se fea el "llonguis", pues no se separaba del costat de Pepica; pero el secretari, qu' era un consueta gran i més envehós que una fadrinota ransia, no el perdía de vista i sempre estaba cridantlo: "¡Pepico, porta un martell! ¡Pepico, porta una cordal!" Y Pepico, qu' era més infelís que un bescuit de llengüeta, fea tot lo que li manaba aquell "pelmaso", sinse donarse conte de que li hu manaba per mortificarlo.

Pepico, en cuant tenía un ratet, s' acostaba a Pepica i li preguntaba: "Qué, ¿li agrá la falla?" No sabía dirli atres coses, perque pera les dones era més curt qu' una rosquilleta d' a pam. Pero encara no li había contestat Pepica, ya estaba el secretari cridant: "¡Pepico!" I el pobre chic se deixaba a Pepica i anaba a vore lo que volía aquell. "¡Qué vols?" "Agarra aquell ninot, que anem a colocarlo en seguida." Tot era mentira, pues aquell ninot era l' últim que tenían que posar; pero la cuestió era no deixarlo parlar en la chica. El president, ducho en estes coses, se doná conte en seguida de la mala idea del secretari, i acostantse a Pepico, li digué: "Porta el ninot, que yo l' aguantaré".

Pepico revolotechá un poquet per la falla i aná a parar al cau, pasantse lo que quedaba de la nit al costat de la que éll tant desichaba. Per fi, ya de matiná, aplegó l' hora de posar el ninot en son puesto, i el secretari, dirichintse al que l' aguantaba, li digué: "¿Estás cansat, Pepico?" "Un poquet", contestá el president. El secretari, al oir aquella veu, es quedá estupefacte; pero no es pogué contindre i preguntá en seguida: "¿I Pepico?" "Parlant en ma filla, cara de botóns" Casi caigué de dalt de la falla el secretari.

Ya tenim la falla plantá. El día ya apunta i allá per el final del carrer se veuen dos siluetes que van acostantse. Es el donçainer i el del tabalet que venen a fer la despertá.

"¡Ya tenim ahí el donçainer!" Chilla u. "Vinga, pues, anem a fer la despertá". Entren tots en casa el president i agarren un grapat de tronets cada ú i en gran algarabía s' ascomensa la despertá. El donçainer toca. Estos van estrellant contra les parets i els adoquins els trónes que anunsien que la falla está plantá. Ya está feta la despertá. Dos munisipals qu' apleguen, i tots a ferse el bunyotet i la copeta de despedida. Disposts ya a anarsen a dormir, son sorpresos per Pepico, que solemnement diu: "Caballers, Pepico ya té novia", i el secretari, en cara d' asustat, pregunta: "¿Qui es?" I agarrant a Pepica de la ma la presenta davant de tots, dient: "¡Esta!" Cuan de pronte chilla el tesorero: "¡Viva els novios!" Tots, manco el secretari, contesten: "¡Vivaaa!" I hasta la donçaina digué ¡Viva!

MIGUEL TALLADA

## Chispes falleres

¡Festa de San Chusep!... ¡Festa bonica del poble valensiá!...

¡Benchída tú sigues, perque portes al ánima alegría i ansietat!...

¡Festa de San Chusep; la de les falles: faros tráchics de pólvora i de sanc, que a la siutat li donen resplandors d' efimera i gloriosa machestat!

Falles que son derroche d' humorisme, de inchénit i de grasia natural, aon té cada ninot una sonrisa que 's un reflejo pur qu' envía el art.

¡Aixina son les festes d' esta terra, que no podrán morir per lo chenials, i perque viuen en el cor alegre d' este poble tan típico i tan gran!

¡Falles de San Chusep, fogueres vives d' una bella ilusió i un ideal, sigau sempre la llum del optimisme que guie, triunfadora, als valensians!

Tres cosas hian en Valencia  
qu' en cap poble les vorás:  
el Nano d' En Llop, les falles  
y el Pardal de San Chuán.

Se casaren Pepe y Tona,  
y, sobre no tindre un chavo,  
mira si serán falleros  
que tots els años fan un nano.



## NOSTRE CONCURS DE BELLESA

*Al meu chermà Rafel, fallero ausent.*

—Caballers: La Comisió de la falla d' esta plasa va a elechir a la bellesa qu' el Comité mos reclama. Desfilen les concursantes.

—Yo primer.

—Primer yo.

—Vacha;

si no gardeu compostura, totes teniu carabasa.

Primer la més choveneta.

—Zervidora.

—¿Tú, farfalla?

A la cola, y que te calles,

que ya has cumplit els cuarenta.

—Pues seré yo.

—Anem a vore.

púchat un poc més la falda y destápat el escot.

—¿Qué li pareix?

—Una caña.

De formes no estás molt be; anem a vore la cara.

El nas está un poc corcat, y así veig una magaña...;

retirat, que no aprofites. Que se 'n aproxime un' atra. Tú ya estás un poc millor, y eixe cos de porcelana despay té que examinarse; pero... púchat eixa calsa, y menecha el contaor.

—Tinc vergoña...

—So tunanta;

cuant li 'l meneches al novio, ¿no ne tens?...

—Vosté se calla;

ma filla no fa postures.

—Pues empórtela a casa.

—Tío calent.

—Gallinera.

¿Fora del concurs! ¿Quí falta?

—Así estic yo, la més chula, la més templá, la més guapa del carrer, la més graciosa, la més...

—¿Eh, tú, pára, pára!

¿No tens agüela? Pues, ¡che!, esta tonta mos faltaba.

Quedes descalificá

per donarte eixa importansia.

—¿Fuera, fuera eixe Churat

—Hala, despequen la sala,

qu' el fallo ya 'l tenim fet;

del barrio no ne fan falta.

Queda así, pues, proclamá nostra "Miss" Pepa Mangrana, una neboda que tinc,

que, levant qu' está un poc chata

y té una boca d' a pam,

qu' es morruda y que s' afaita,

no vos té res qu' envechar.

El Churat aixina falla.

—¿Llante!

—¿Tío embustero!

—¿Mal president!

—¿A la cuadra!

—S' ha arrematat la funsió.

...

...

Y l' escándalo en la plasa es un boseto adequat per a fer cuansevol falla.

J. RODRIGO ALAMAR

## EL DIA MES VALENCIA DE L' ANY

El valenciá de soca sempre que arriba la dia-

da de Sant Josep té la major de les satisfaccions. Carrers i places adornats de banderetes i cobertors; grans rames de llorer decorant les portes de les bunyolerías, on gentils valencianes sobre els gegantins foguers tracen a l' aire, amb la pasta, el típic rollet o cabota que en l' oli brulent queda marcat; bandes de música porten l' alegría a tot arreu; en els patis de les cases la jovenalla balla i es divertix, mentres la gent riu i comenta en torn de la ingeniosa falla ses humorístiques troballes.

¡Es el día valenciá per excelencia! Fins les lle-

gendes falleres van escrites en nostra llengua i tots sembla que experimenten un desig més vehement d' expresarse en ella.

L' ànima valenciana, allavors, sent com una revenja de tot un any de provincianisme, se n' adona que pertany a un poble sinse vida propia, precipitat en l' abism de la grisor, perque li tallaren les ales per a l' ideal. I Sant Josep aixís, aventades les

### Elogi a Valencia

Valencia canta i sonriu; Valencia triunfa y progresa, i son gran hort embelesa a tot el qu' en ella viu.

Manté la dolça sonrisa de la dona valensiana, perque 's la flor qu' engalana a esta nació tan sumisa.

I el tesor de la ribera, nostre mar i cel tan blau, nostra fe, amor i pau, i la gran festa fallera.

ELIAS BORRAS

cendres de la falla, desperta, cada any, als cors dels valencians l' anyorança de la gloriosa personalitat perduda.

EDUARD MARTINEZ FERRANDO

## DELS LLIBRETS DE FALLA

Huí se menchen com a bresques les llesques, preparantse pa demá la s pá, y per allá aon pases, ols a buñols.

Si viure de moda vols y menchar del plat del día, no compres repostería: fes llesques, sopá y buñols.

Pascualeta la fornera es una chica sansera, en un cor com el repés, y per no ser carasera no més s' ha fugat en tres.

Qui al mirar una chiqueta d' este barrio no s' enchisa, be pot dir que en lloc de cor porta una pedra codisa.

Parlant de molíns un día digné Tano l' añ pasat, que molí de vent volía, y, en efecte, no mentía, que ú qu' en té, no l' ha pagat.

El vint y set té dos plantes que no son pèsols ni col; a dreta, carnisería, y a l' atra... a l' atra Piñol.



# DON PASCUAL

Don Pascual tenia la deria de ser home sélebre; somniaba en que la Prensa s' ocupara d' éll, que el públic parlara de les seues inventives, que el seu nom sonara, flotara en el ambient com algo impressindible per a la vida siutadana. Pero els seus desichos s' estrellaben sempre contra la fatalitat, que no se cansaba de perseguirlo.

Ya desde chiquet pareixia ser víctima de la seua mala sombra. Si fea fuchina a la escola, per a que el mestre tinguera que dir algo d' éll, chustament aquell día

no pasaba llista. Si armaba bronca entre els seus companeros de choc per ferse destacar d' entre els demás, s' el deixaben asoles, no podent conseguir els seus propósitos. Cuan ya homenet parlaba fort y promovía discusions en els cafés públicos als que concurría, ningú li fea cas y el consideraben poc maneo que un sero a la esquerra. Se feu sosio d' una Sosietat per a vore de conseguir que el nomenaren per a un cárree de la Directiva, y la Sosietat se desfeu. No aná soldat per "estret de caixa", y cuan escribía alguna cosa per a la Prensa, no se sap quina ma oculta el perseguía que les cuartilles se perdien en Correus, y si alguna volta se determinaba a durles éll en propia ma, may trobaba al director en el seu despaig.

¡Y aixina tota la vida y en tots els seus aspectes!

Pero vingué un día que cregué ser felís, y eixe día fon el de la vespra de San Chusep. Per el desllunat de sa casa va sentir parlar a unes veñes y li paregué que pronunsiaben el seu nom. Posá atensió: ¡No había ducte, d' éll parlaben! Y entre rises y chirigotes oixqué que l' habían posat en la falla.

¡Per fi s' habían ocupat d' éll!

Y més content que chiquet en sabates noves, aná a buscar al president de la Comisió per a donarli les gracias per la felís ocu-

rrensia que había tengut al posarlo a éll en la falla.

—No, señor; no es vosté—digué el president aixina que se enterá del obcheete de la visita de don Pascual.

—¡Óhm!—feu éste tot desilusionat—. ¿No se trata de mí?

—¿De vosté a quín sant, beneit de Deu? El que ham posat en la falla es Cucala, que també li dién don Pascual.

El del nostre cuento casi mor de repent. ¡Ni per a una falla el volien!

¿Sería desgrasiat?



## GLOSARI

### Rimes soltes

Aimada, en estes rimes,  
la veu de ma pasió  
vol donarte la joia  
d' una eterna cançó.

Hui la vida amorosa,  
fa vibrar l' esperit  
i renaix l' alegria  
amb lo fons de mon pit.

Omplerta de fragancies,  
encisada d' amor,  
va la rima flairosa  
que naixqué fins lo cor.

Has donat a ma vida  
l' esperança i consol;  
a mon ánima ensomni  
lluminós com el sol,

qu' es camí de bellesa  
per on va el pensament  
foll d' amor i armonia  
fet gloriós sentiment,

i en gentil poesia  
del meu arc llevanti,  
brollen les roses clares  
d' un ideal jardí.

Aimada, en estes rimes,  
la veu de ma pasió  
vol donarte la joia  
d' una eterna cançó.

MANUEL BERTOLIN



## GLOSARI

### Motla de festa

Com un sírcle d' amor i d' ensomni,  
amb el foc d' un dolç himne triomfal,  
el seu arc, tot reblit d' esperances,  
fa vibrar una rasa genial.

Canta l' ánima encesa del poble  
les estrofes de suau germanor,  
i li ofrena a Valencia este día  
la quimera de llum del seu cor.

Este jorn que perfuma el lirisme,  
té cadencia d' un vers infinit:  
el encís de daurades llegendes  
que d' infants embruixá l' esperit.

Es la imatge de gaya princesa  
que somriu en el auba florida,  
i es el goig fervorós del meu poble  
que li dona el tresor de sa vida,  
i el anhel de sa veu sobirana  
com un cántic gloriós del amor...  
que li ofrena un miracle d' estreles  
i la rosa de llum del seu cor.

MANUEL BERTOLIN PEÑA





# EL PIROPECHAOR

Pánfilo Garronets había pasat lo millor de la seua vida ficat de cap y peus en el seu negosi, aquell negosi qu' éll heretara de son pare y que éll li había donat tal impuls que, gracias a les seues inisiatives y activitats, l' había posat a una altura inconmensurable. Cal dir que era ya riquísim, casi millonari, y que veentse en vora cincuenta anys al coll, sinse haber gochat les delisies de la choventut, pensá retirarse y disfrutar de la vida tant cuant els seus anys li permitiren.

Y se va sentir chove y en ganes de gaudir les delisies de la choventut.

Y, pensant, pensant, se li ocurrí la cosa més estupenda del mon: ixir el próxim día de San Chusep a recórrer les falles y, de pas, piropechar a totes les chiques que se li posaren a tret.

Y metodisanto tot, com bon negosiant, atquirí un bloc de notes y aná apuntantse en éll tots aquells piropos que se li ocurriren, que recordaba haber oit en el teatro o que trobá en les revistes galants que se va comprar a l' efecte, y aixina en va recullir vora dos centenars, aplicats a les chiques segons com elles foren: altes, baixes, michanes, rubies, morenes, castañes, groses, primes, blanques, negres..., etc., etc., etc.

Vingué el desichat día de San Chusep; atquirí EL FALLERO per a tindre l' itenirari y les degudes explicacions; se n' aná a la plasa d' Emilio Castelar, punt de partida; se feu netechar les sabates; se comprá una flor, que se posá en el trau de la solapa de l' americana, y fet un *dandy*, allá aná nostre home dispost a disparar contra les tendres chiques tot aquell arsenal de piropos que había recullit.

La primera víctima que se li

posá a tret fon una churreta castaña, fina, guapetona, apetitosa...

Y allá va nostre héroe a disparar el primer proyectil dels seus piropos. Mes cuan éste ya estaba a flor de llavis, un *blavet* li pegá tan gran chafó, que li feu vore les estreles.

—¡Animal!—fon lo que digué—

## Dels llibrets de Falla

En pleit Josefina está en Pepet el de Barbeta perqu' éste té una gateta de la que ella está prendá, y Pepet a Josefina li ha promés sentar la mia si li toca la minina.

No té may la casa neta... Tot se pot chustificar; com la casa es chicoteta, per no ferla més estreta no la vol emblanquinar.

A Gasparo el femater tros d' animal li digueren al pasar per sert carrer. Ya es veu que no el conegueren, perque es animal sanser.

Perque a la filla de Pi li diuen Clara, sos pares creuen que es un serafi, per alló de que son clares les chiques bones de hui.

¡Be podría mirar aon posa els peus!

—¡Ey!—feu el llauro—. ¡Y vosté també, chermá!

Pánfilo Garronets se netechá la sabata en el mocaor y seguí avant, olvidant de moment aquell mal tropés.

Per allá anaben en ringlera quatre chiques de les de déixam ensendre. Consultá el seu bloc de piropos. Ne va escullir un per cada una, y, retenintlos lo millor que pogué en la memoria, aná a acostarse als quatre capollets, cuan se va vore interseptat el pas per una tirera de maleducats

que anaben per entre la chent fent l' *anguileta*.

Les chiques desaparegueren de la vista de Pánfilo, y éste se quedá soltant renees a conte de piropos:

—¡Salvaches, cafres, insivils, fills de pantera!...

Pero la vista d' una real femella, que fea chirar per a mirarla hasta als nanos de la falla, li llevá el mal humor y li recordá un piropo estupendo que venía pintiparat per a la ferramenta aquella.

Y ya estaba a quatre pasos d' ella, y les primeres paraules se li escapaben, ansioses, de la boca, cuan, si se descuida un poc, es atropellat per un automóvil.

—¡Bruto!—fon lo que digué—. ¡Millor estaríes en una cuadro que guiant un auto!...

Més avant, cuan comensaba a dirli un piropo a una estupenda morenasa, li pegaren tan gran espenta, per l' aglomeració de la chent, que no pará més que al chocar violentament contra la paret d' enfront.

Y borbollant per la seua boca paraules insultants y ofensives, hasta per a la familia de la *chentola*, com éll calificaba als vianants, s' entorná a casa, mustio, maur, aspeat, trepichat y fet a banderes...

Y feu una falla del bloc de piropos.

Y compregué, encara que fart, que cincuenta anys no son vintisinc; que había pasat el seu temps; que hui éll era l' atropellat, pero que si haguera fet cuan debía lo que había intentat fer ara, de atropellat que era, haguera pasat a la categoría d' atropellaor.

¡Que per algo es diu que la choventut tot ho atropella!

V. VINDEU ARTAL





## Falla, buñol y llover

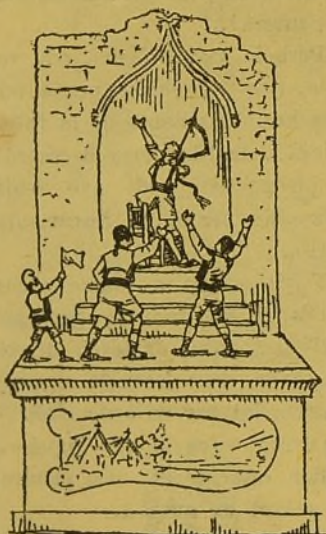
Deu, al voler fabricar  
en lo sel la primer dona,  
com a mostra fina y bona,  
la millor volgué crear.  
Molt li costá treballar  
per a no sufrir error,  
pero, al final, el Señor,  
deixantse de tonteries,  
así a les Caldeberies  
doná el modelo millor.

## BARRECHAT

### UNA COMPARACIO

¿Veus el saló de la Llonja?  
La política es igual.  
Molta gent, moltes paraules,  
hasta l' hora de menjar.

Una vegada resolt  
"el problema principal",  
quan ja no 's pot fer negoci,  
¡qué espantosa soletat!



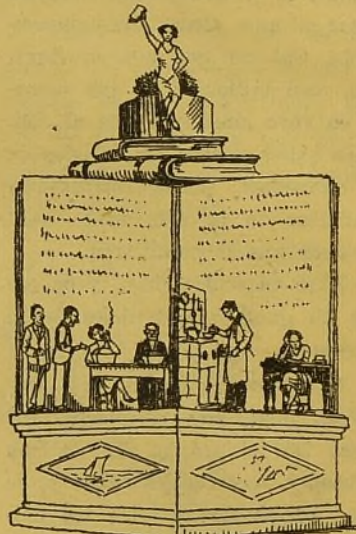
### JAI-ALAI

El modern crit del Palleter.—  
Arturo Biosca.



### P. ANGEL

Les dones ya tenen vot. ¡Po-  
bres dels homens ara!—Bagán y  
García.



### CADIZ - MENDIZABAL - PUERTO RICO

El progrés avansa... avansa  
per a les dones; pero, ¿y per als  
homens?—J. Latorre.



### GERMANIAS-DR. MOLINER

Representa, per lo vist, algo  
tan íntim, que es difícil expre-  
sarlo.—L. D' Avila y M. Durá.



### S. BARTOLOME-CABALLERS

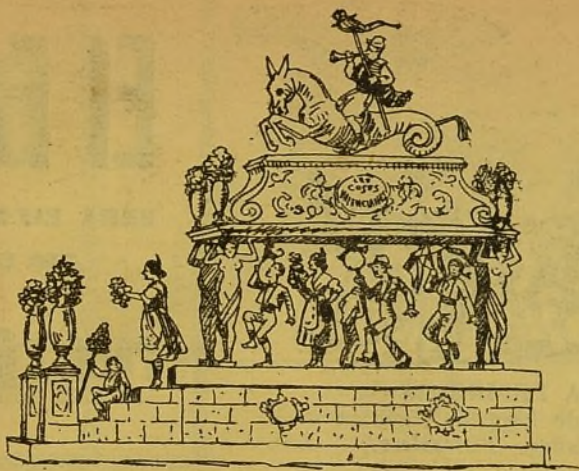
El vot femení portará males  
consecuencies.—Pepe Roda.



### STA. TERESA-PINTOR DOMINGO

¿Cuán comensa el derribo del  
Ateneo Mercantil, caballers?—  
García, Seba.





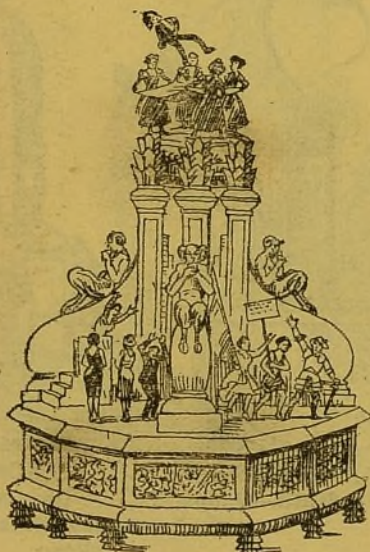
RIPALDA-BENEFISENSIA

Una recopilació d'algunes de les moltes costums valensianes.—Ferrer Albert y Ferrer Montesinos.



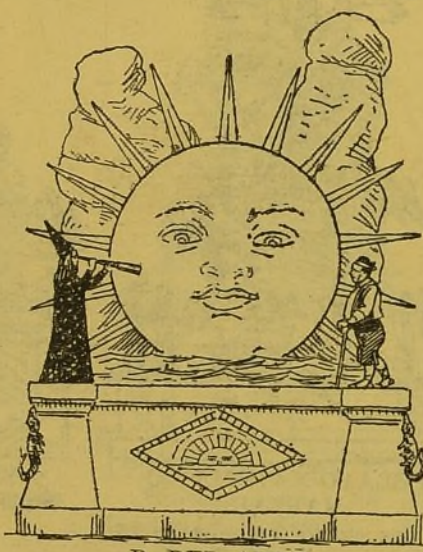
P. LOPE DE VEGA

El tocar sempre ha segut perill de mort, has-da abans dels fils eléctrics.—Villanueva.



PL. CALATRAVA

Lo que pasaria si les dones manaren.—Fernando Roda.



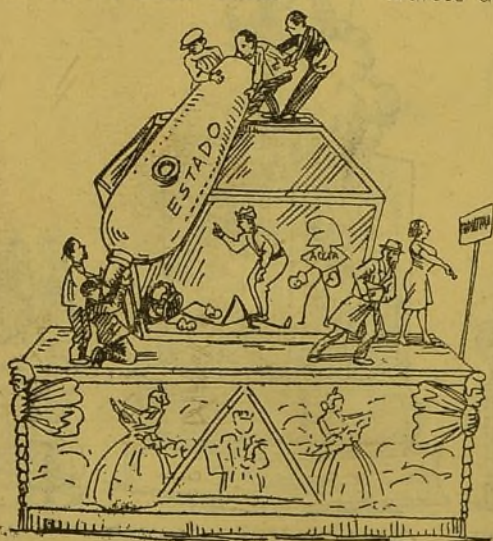
P. DEL ABRE

Este es el present. ¿Qué veu l'astrólec en el pervindre?—Marcos Gimeno.



MOLI DE LA ROBELLA

Representa una parodia dels sinc sentits.—F. Guillot.



CARRERA D' ENCORTS

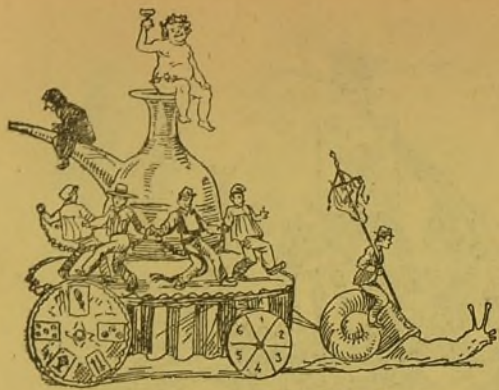
Aludix al cambi d' Estat espanyol.—J. Rubio.



BAJA-MESON MORELLA

El tío Pep ha segut coronat.—Giménez, Cotanda.





JORDANA-SOQUEROS  
El decret sobre els vins es la causa del triump de Baco.—*La Comisió.*



PLASA PELLICERS  
El "Conde Zeppelin" que ve a vore les falles.—*Villasalero.*

# El Fallero

SERA EL MILLOR PERIODIC DE FALLES

PREU: 40 SÉNTIMS



CADIZ-DENIA  
El pas per la frontera.—*La Comisió.*



CUBA-DENIA  
La plancha del ex rey.—*La Comisió.*



CARRER DE LES DANSES  
¡Ara sí que son les dones les que tallen l' abaecho!—*A. Llorca.*



PELAYO-MATEMÁTICO MARZAL  
Uns cuants episodis de la historia sagrá d' España.—*D. Guillot.*



LUIS MOROTE  
Falla infantil.—*Llop.*



JESUS-BUEN ORDEN  
Uns cuants refrans valencians posats en acció.—*C. Castellano.*



R. CASTROVIDO-CUENCA  
Cara y creu de la lluna de mel.—*J. Pérez.*



AV. PORT-MESTRE VALLS  
Valencia servint un plat de gloria.—*V. Seguer.*



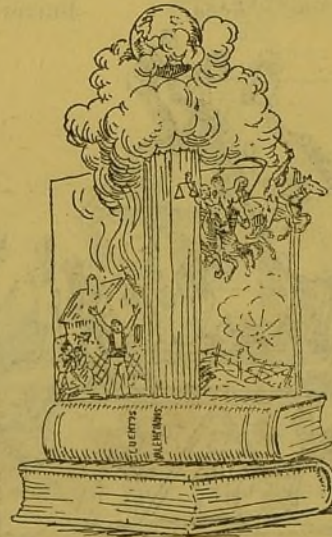
FRESQUET  
Lo que va d' air a hui.—*Tena Cuesta.*



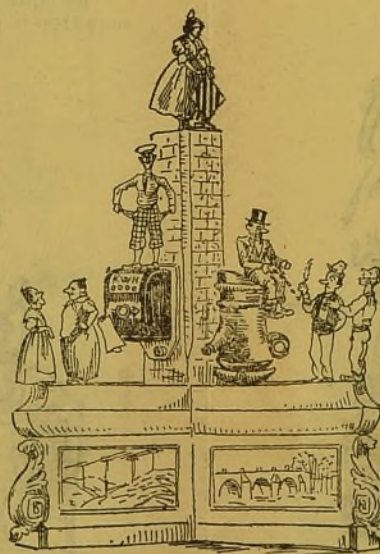
PL. GUERRILLERO ROMEU  
Les covetes de San Chuan, lo més castís, lo que no hia ningú que ho tire.—*J. Estellés.*



TAQUIGRAFO MARTÍ  
Diuen que asó es un infern. ¡Y en infern vivim!—*S. Penís.*



CIRILO AMOROS-CONDE SALVATIERRA  
Valencia envía a l' espay les glories del mestre.—*Llorens-Cano-González.*



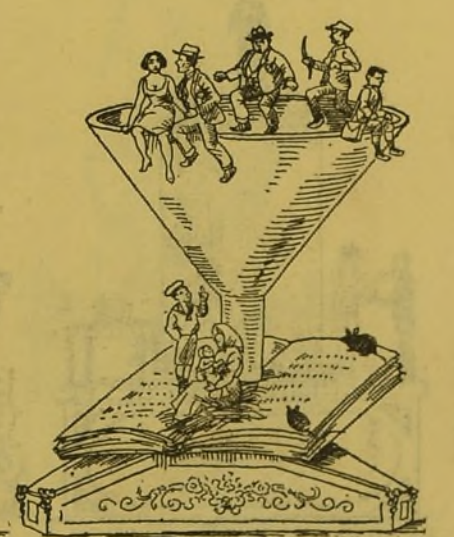
A. CADARSO-C. ALTEA  
Un monument dedicat a les Societats "desconegudes".—*Martínez Portolés.*



DR. SANCHIS BERGON  
Mentres uns fabriquen els sinse treball, un atre els peixca.—*La Comisió.*



ESTRELLA-JULIO ANTONIO  
Tot cambia per el temps.—*Martínez y Moreno.*



FONTETA DE SAN LLOÍS  
La lley del embut. ¿Era? ¿Es? ¿Será?... Aixó es lo que no mos diu l' autor.—*La Comisió.*





CARRER DE SAN VISENT (Entre Caixers y Sang.)

Grupo primer.—El Rey Don Chaume baixa del pedestal y va a vore les falles.

Grupo segón.—Expedisió fallera de personaches bíblicos (desde Adán) e històrics.

Grupo terser.—¡Hasta del sel abaixen a vore les falles!.—J. Soriano.



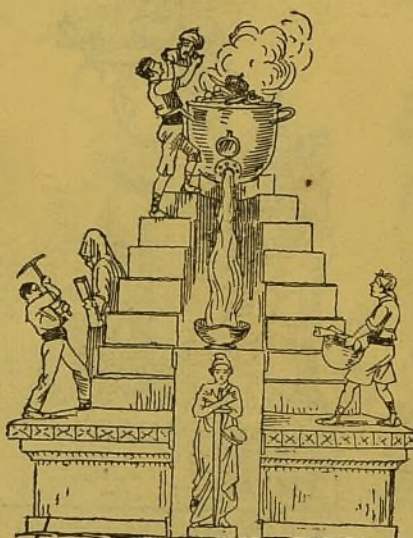
TORN-VIANA

El vensedor en el match de boxeo.—Salvador Gómez.



CERVANTES-P. JOFRE

¿Nou réchimen? ¡A ell! ¡A vore quí li pot fer més mal!.—Bagán y M. García.



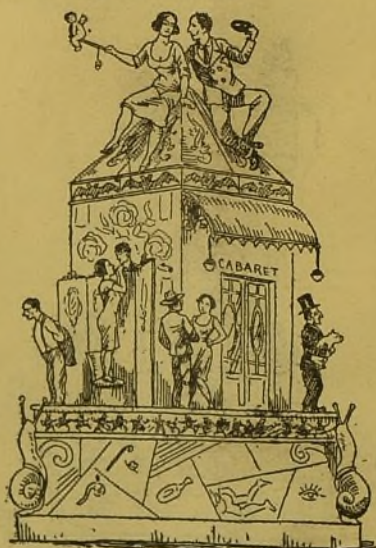
GUILLEM CASTRO-TRIADOR

A fundir tot lo vell per a fer ho tot nou.—J. Pérez.



ANCHELS-BALMES-TRIADOR

Estes son les consecuençies del vot femení.—La Comisió.



ERMITA-L. MOROTE

Els bars y els cabarets se multipliquen molt.—Bagán y M. García.



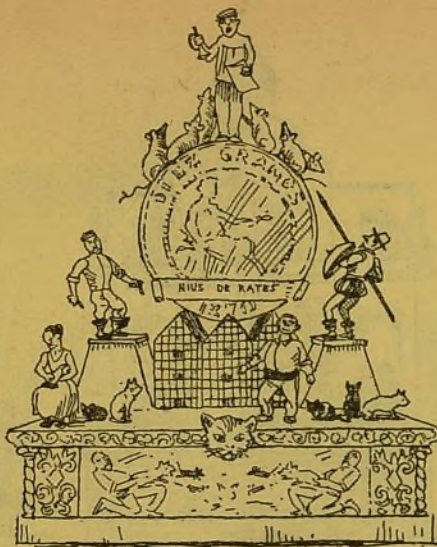
P. DE LA CONGREGASIO

Valensia, com sempre, l'últim mono; pero tots chuplen del pot.—D. Guíllot y J. Alemán.





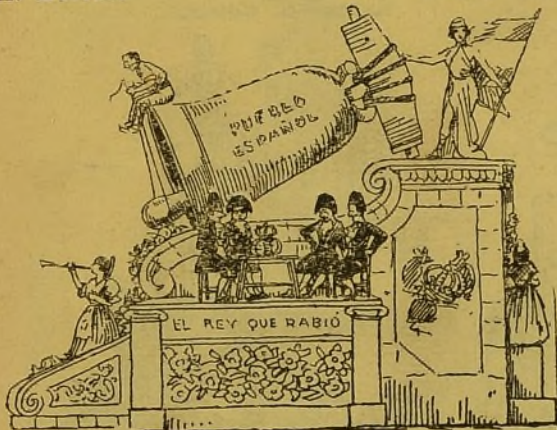
D. JUAN DE AUSTRIA  
Hiá que glorificar al cheni.—  
A. Moreno.



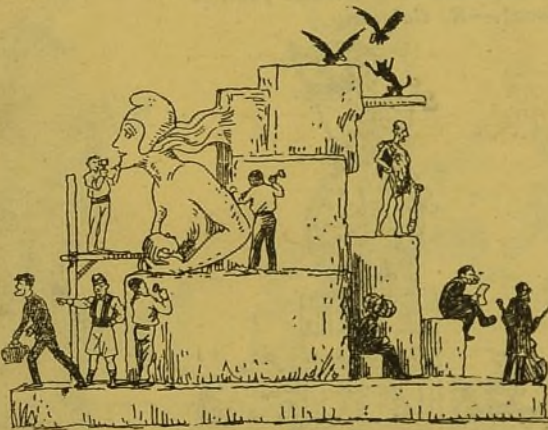
ALTA-SAN TOMAS  
¿Son les o els rates lo que in-  
vadix al mon?—J. Navarro.



SAN MIQUEL  
Alusió a les obres de Blasco  
Ibáñez.—Hamón.



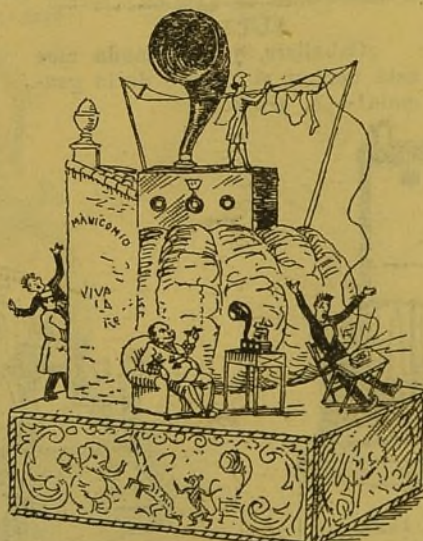
UNIO FERROVIARIA-PUERTO RICO  
El poble español ha fet sonar  
la "Campana de Grasia".—Labro-  
sa y Ferrer.



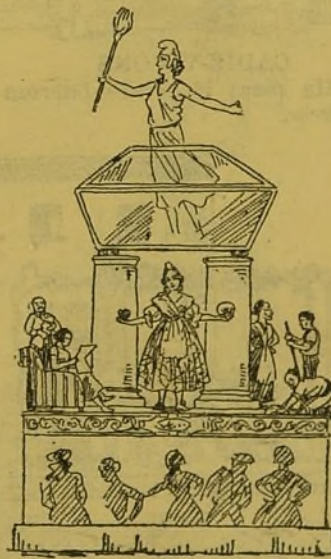
P. SAN GIL  
La exaltasió de la República.  
—E. Vidal Moreno.



P. DOMINGO-ENCARNASIO  
Els homens, com les subsisten-  
sies, están per els núbols.—Sebá,  
García, Damiá.



GENERAL PRIM  
La manía de la radio mos por-  
tará a tots al Manicomio.—Mira-  
sol y López y Pepe.



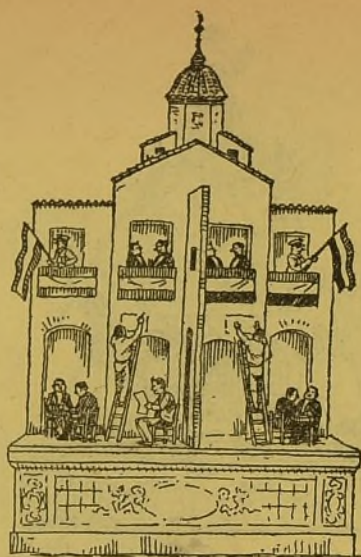
P. PILAR  
El triunfo de la República ha  
dut l' imperi de la dona.—Bagán  
y M. García.





S. VISENT-PADILLA-PERIODISTE AZZATI

Don Nicolás somnía en els tipos populars de València. ¡Ell, el César!.—E. Calabuig.



C. AMOROS-H. CORTES

El cambi habut de la nit al matí.—E. Vidal Moreno.



P. MIRASOL

La carchofa de Silla y personajes típicos de les festes valencianes.—G. Gómez.



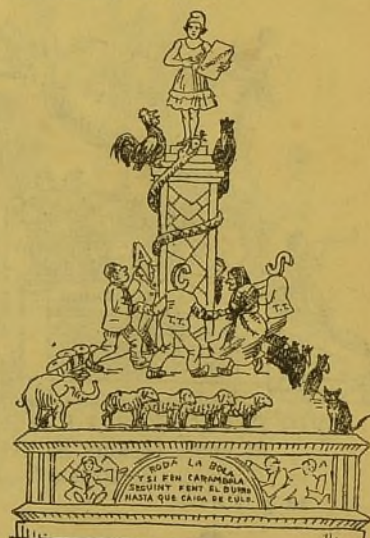
CADIZ-VIVONS

¡Ha sonat l' hora!—Labrosa y Ferrer.



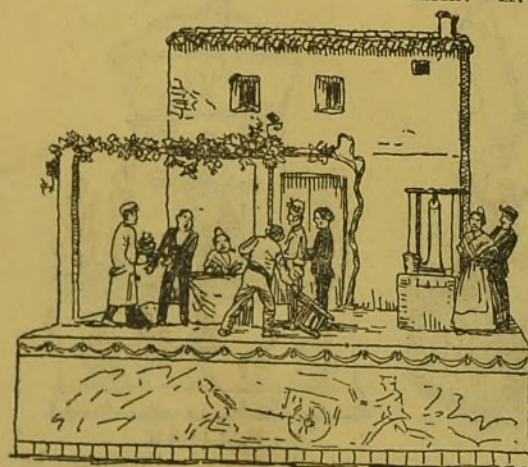
ALTA-FOS

¡Caballers, y qué llanda mos está donant el "pato" de la gramola!—A. Guillot.



SERRANO FLORES-ALGIROS

Amics y enemies pareix que tots llaboren contra la República.—A. Collado.



M. AGUILAR-M. PERELLO

Al tío Pep li fan un regal el día del seu Sant.—La Comisió.

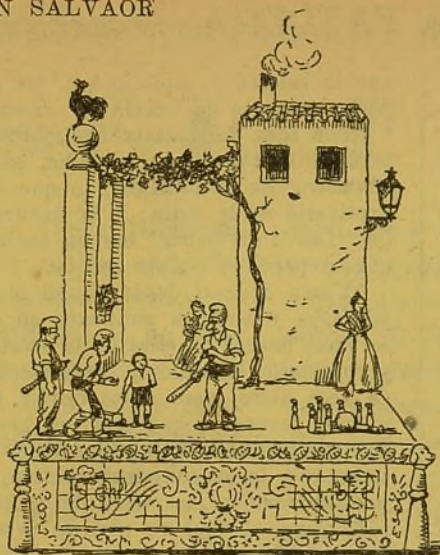


MALDONADO-BANY-VINATEA

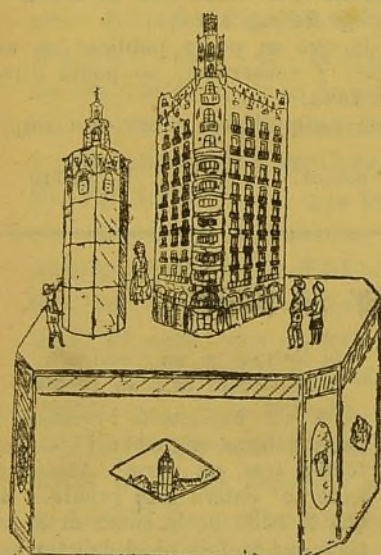
El 12 d' Abril sufriren molts una gran indi-chestió.—J. Martínez Herrero.



Un choc de  
birles que no sa-  
bem com aca-  
bará. — A. Ra-  
món.



Fábrica d'em-  
butits... algo  
sospechosa. ¡Y  
els serdos, tan  
tranquils.—La-  
brosa y Ferrer.



CUART-BOTANIC

Ya els rascasels son més alts  
que 'l Micalet.—(Falla infantil.)



P. PERTUSA

Alusió a la falta de faenes.—  
Luis Archelós.



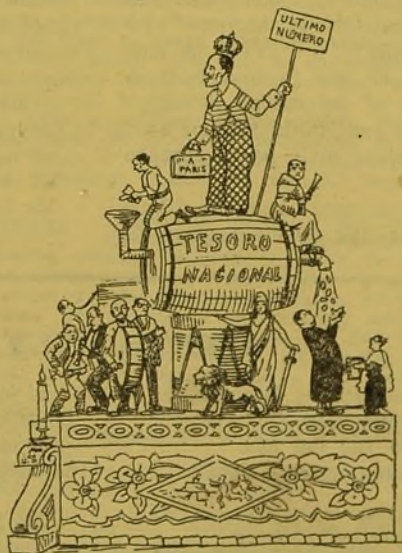
RIPALDA-SOQUEROS

El final d' una moixiganga  
política.—C. Perales.



P. SAN CHAUME

Aludix al abús dels concursos  
de bellesa.—R. Más.



CUBA-PUERTO RICO

El últim número en el Sirco  
Nasional.—La Comisió.







# El millor periódic de falles es

# EL FALLERO

Es tonto ferse ilusions. Periódic de falles com **EL FALLERO**, ningú. Tratar de ferli la competensia es caure en el machor dels ridículs. ¿Quí va a poder contra un periódic que dona 80 planes de text repletes de grabats y cubertes en couché a varies tintes? ¿Quí, com **EL FALLERO**, pot donar tots els bosetos de les falles a gran tamañ, maravillosament dibuixaes y minuslosament explicaes? **EL FALLERO** es el que tots els anys batix el record. El públic preferix **EL FALLERO**, per ser el millor informat, el més ben escrit, el més espléndidament presentat y el més barato.

¿Hiá diferensia entre un billet de a 25 pesetes y ú de 1.000? Pues algo paregut es lo que ocurrix si comparen **EL FALLERO** en els seus competidors. **EL FALLERO** es el billet de a mil; els atres, de a vintisinc, y alguns d' ells resulten falsos...

**LA CHALA** no trata de ferli la competensia a **EL FALLERO**, porque sería ridícul. **LA CHALA** ix pera contrarrestar a eixos periódics "de ocasió" que "matinechen" engañant al públic en una informació incompleta.

**LA CHALA**, que se publica tot l' any sense interrupció, publica en este número els bosetos de les falles, com un alvans de la festa,

pera que no se aprofiten eixos "madrugaors".

Así no están tots els bosetos. El lector que vullga una informació completa, deu esperar a **EL FALLERO**, que es el número ú en estos asunts.

Enguañ publicará més de 80 falles, magnificament dibuixaes per el insigne artis-

te Enrique Pertegás, qui ha fet además una soberana portá que ríguense vostés de la galatea en colores.

**EL FALLERO** tirará enguañ sent huitanta mil exemplars, y com en anys anteriors, no ne tindrà pera tastes. Per algo es el millor.

Que conste.



## VIAS URINARIAS

### IMPUREZAS DE LA SANGRE

### DEBILIDAD NERVIOSA

Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades, gracias al maravilloso descubrimiento de los

## Medicamentos del DR. SOLVRE

**Vías urinarias:** Bienorragia (purgaciones, en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Cachets del Dr. Solvré.

Los enfermos se curan por sí solos, sus inyecciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan peligroso siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. Venta: 5'25 pesetas caja.

**Impurezas de la sangre:** Sífilis (avariosis), eczema, herpes, úlceras varicosas (llagas en las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas, acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras depurativas del Dr. Solvré, que son la medicación depurativa ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etcétera, quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. Venta: 5'50 pesetas frasco.

**Debilidad nerviosa:** Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorreas (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigo, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia o agotamiento nervioso, por crónicos y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Grageas potenciales del Dr. Solvré. Más que un medicamento son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso. Indicadas especialmente a los agotados en la juventud, por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor propio de la edad. Venta: 5'50 pesetas frasco.

VENTA EN LAS PRINCIPALES FARMACIAS DE ESPAÑA, PORTUGAL Y AMERICAS

NOTA.—Todos los pacientes de las vías urinarias, impurezas de la sangre o debilidad nerviosa, dirigiéndose y enviando 0'50 pesetas en sellos para el franqueo, a Oficinas Laboratorio Sókatarg, calle Ter, 16, teléfono 564 S. M., Barcelona, recibirán gratis un libro explicativo sobre el origen, desarrollo, tratamiento y curación de estas enfermedades.



# PERFUMERIA

DE

## VISENT IBÁÑES

= CARRER DE  
SAN VISENT, 138  
Y CADIS, 14 =

OBCHECTES PERA BARBERÍA

PERFUMS A GRANEL

COLONIES, QUINES, LOCIÓNs,  
CHAMPUINGS, POLVOS, COSMETICS,  
SABÓNS, CREMES

PREUS DE FABRICA

COLONIA MISS ESPAÑA A GRANEL

HUIT PESETES LITRO



## ¡QUÉ ROIN ERA!

A doña Carmen de Burgos "Colombine". Per a que fasa una espanyola de les de la seua collita.

Pepica li havia churat amor etern a Pepico, un chic ebaniste, el més honrat del barri, a qui tots volien per lo treballaor y lo simpátic. Pero Pepica l'engañaba en un atre chaval del mateix barri, que li dien de mal nom *Mig-home*, per lo chicotet y revellit que era.

¿Cóm podía ser que Pepica engañara a un chic tan ben plantat com Pepico per un atre tan poqueta cosa com *Mig-home*? Misteris de la vida, que venen divina-ment be per a que ú puga forchase esta clase de cuentos.

Mentres Pepico ignorá el comportament de Pepica, tot aná com una seda; pero un día, una bona comare del barri, una dona d'eixes que no saben tindre la llengua en la boca, agafá per son conte al pobre ebaniste y li ho contá tot, ¡tot!, punt per agulla.

Cuan Pepico s'enterá del engañ de que era víctima per part de la dona en la que había sifrat

totes les seues esperansas, estigué a punt de tornarse loco; pero ho pensá millor, y deixá la locura per al día del seu sant. Ya que a ell li dien Pepico y a ella Pepica, anaba a saber el mon lo que es capás de fer un home el día de San Chusep per a vengar un ultrache.

Efectivament; cuan arribá el día de les falles, mentres el veinat, borracho de música, trons y aguardent, selebraba la falla que habían plantat en els quatre cantons, Pepico, fet una fiera, agafá a la dona que li había donat la fatal noticia, y sinse mediar explicacions de ninguna clase, li pegá un tir que la deixá seca dins d'un gran charco d'aigua que había en el carrer.

¡Ya había una víctima de la seua locura!

Inmediatamente se dirichí a la banda de música, que en aquell moment estaba tocant un tros d'ópera, y en el colmo de la exaltació de la seua locura, escomensá a tirs, matant a dos músics.

¡Ya n'había tombat a tres!

Pepico se cregué en el dret de demanar un puro a l'estanquer del cantó. ¿No diuen que el que en tombe tres, un puro? ¡Pues se l'había guañat!

Pero l'estanquer li negá el sigarro, per lo que Pepico, seguint en el ram de la seua locura, li pegá un tir que el feu tabaco.

¡Cuatre!

Tanta sane l'emborrachá, y ya, sinse més ni més, comensá a tirs en tot bicho vivent, carre-

gantse a tres forasters que incautamente habían acudit al lugar del suceso creguentse que estaban disparant una traca.

A les detonacions dels tirs, un chiquet que anaba pregonant el llibret de la falla, pegá a fuchir, y encara no l'han trobat. Pero asó es asunt d'un atre cuento, que ya contaré l'añ que ve, si tenim salut y bones ganetes de menchar. Seguint en l'actual, direm que Pepico, aixina que

va vore en terra als set cadàvers, víctimes de la seua locura, se n'aná, ¡per fi!, a buscar al cap y causa de totes les seues desdiches, o siga al *Mig-home*, y aixina que el tingué a tret, li feu una descárrega que no li doná temps ni per a dir ¡Chesús! a un home que había estornudat al seu costat.

Pepico, entonses, al vore que había fet set y mig, cregué guañá la partida, per lo que, collocantse al peu de la falla, y davant el terror

cheneral, se pegá tres tirs en la tótina, per més que en sobraren dos, pues en el primer haguera tingut prou.

¡Y allí morí Pepico, al peu de la falla, castisament, com bon valensiá!

Entonses, el veinat, al vore aquella catástrofe y que s'había quedat sinse aquell chic qu'era l'orgull del barri, y comprenint que la verdadera culpable era Pepica, anaren a buscarla; l'agafaren, la dugueren al peu de la falla, li pegaren foc al monument, y cuan éste estaba ardent per els quatre costats, alsant en vilo a la roin Pepica, grunsantla rítmicament, digueren: —¡A la una..., a les dos... y a les tres!

Y despedint-la com de una catapulta, la tiraren en mig de les flames, que pronte envoltaren aquell cos sicatero per el que tant había sufrít el pobre Pepico y que fon causa del desastre que acabem de narrar.

Pero Pepica, cuan se va vore entre les flames, llunt de plorar y de demanar clemencia, soltá una sorollosa carcallá.

¿Creuen vostés que es que, com Pepico, s'había tornat loca?

¡¡No!!

Es que sabía que tot alló era un cuento..., y ella se ría sempre que li anaben en cuentos.

¡Per a que veehen lo roin que era la chica!

## ¡NO M'ABANDONEU!

No m'abandoneu, chiquetes, per si tinc els cabells blancs y se m'arruga la cara y me tremolen les mans.

No m'abandoneu, chiquetes, porque sou el meu encant, y, per vosatros, el cor no deixa de bategar.

Ya sé, ya, que se riureu del pobre agüelo carranc que vol chugar en vosatros olvidantse dels seus anys.

Ya sé que la choventut busca choventut igual y que fuig de la vellea com fuig d'una enfermetat.

Ya sé, ya, que unes sopetes son desd'ara el meu menchar porque no pue dichirir la salsa del vostre plat.

Ya sé que la terra em crida, que cap a la terra vaig,

que pronté vos deixaré, que no vos voré més may.

Que el meu destí, en este mon, quedá eumplit fa alguns anys, y que ya pasá per mí tot lo que hagué de pasar.

Tot asó ho sé ya, chiquetes, pero sou el meu encant; vos desiche com si fora... com si fora yo un chaval.

capás de tots els esforços, de tota lucha capás, vensedor en tot empeño d'amor varonil y brau...

Ya sé qu'es riureu, chiquetes, d'estes ilusions que m'fas; mes, si no m'hau de voler, si de mí s'hau de burlar,

com un trasto vell tireume a la falla ¡sens pietat!, y que l'seu foc consumixea el foc d'un cor no apagat.

VIATUR LEVAND



